

zejména proti předpisům nadřízených úřadů pro vyživování obyvatelstva ze dne 21. května 1917, č. 230 ř. z., nepadá v tomto případě při posuzování, jde-li o přečin dle § 23 císařského nařízení ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., na váhu.

Čís. 161.

Předražování. Není zbytečným článkem převodu zboží od výrobce ku spotřebiteli ten, kdo zboží zpracuje a zpracované dále prodává.

Okolnost, že prodatel věděl, že kupitel nekupuje zboží pro sebe, nýbrž za účelem výměny za zboží jiné, nezakládá sama o sobě skutkovou podstatu řetězového obchodu.

(Rozh. ze dne 13. března 1920, Kr I 396/19.)

Nejvyšší soud jako zrušovací soud vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Rudolfa R. do rozsudku krajského soudu v Ml. Boleslavi ze dne 11. července 1919, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle § 23 cíl. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z. a obžalovaného dle § 259 č. 3 tr. ř. obžaloby zprostil mimo jiné z těchto

důvodů:

Rozsudek uznává obžalovaného vinným přečinem řetězového obchodování dle § 23 cíl. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z. proto, že v červenci 1918 provozoval s masem, tudíž předmětem potřeby, řetězový obchod. Dle důvodů svých klade rozsudek obžalovanému za vinu, že, koupiv jakožto řezník od rolníka S. krávu, porazil ji a prodal větší část masa z ní třem rolníkům jen za tím účelem, by si mohli za maso opatřit uhlí. V jednání tomto spatřuje nalézací soud obchodování řetězové, poněvadž obžalovaný neprodal maso konsumentům, nýbrž osobám, které je zase vyměnily za uhlí, ježto dle svého doznání dobře věděl, že osoby ty jen za tímto účelem maso kupují, takže nelze pochybovati, že si byl vědom toho, že svým neprospěšným vsunutím přechod zboží do konsumu ztěžuje. Zmateční stížnost obžalovaného právem proti tomuto výroku o vině uplatňuje důvod zmatečnosti dle č. 9 lit. a) § 281 tr. Správna je její námitka, že obžalovaný za okolností daného případu nemůže býti pokládán za hospodářsky zbytečný, neužitečný, se stanoviska spotřebitelova neprospěšný článek převodu zboží z výroby do spotřeby. Obžalovaný je řezník, jako takový koupil krávu, porazil a rozrušil ji a maso (z větší části) rozprodal způsobem shora uvedeným. Prodával tedy nikoli to, co si odběratel jeho mohl s obejitím jeho koupiti přímo od výrobce, nýbrž naturální produkt po řemeslném zpracování a v té podobě, jak si ho spotřeba žádala, a u pěstitele dobytka přímo dosíci nemohla. Právem poukazuje stížnost k tomu, že přece nelze žádati po spotřebiteli bytí i většího množství masa, by si kupoval přímo u pěstitele celé dobytce. Jestliže tedy obžalovaný v mezích svého živnostenského zaměstnání koupil dobytce a rozprodal maso z něho, nelze neuznati, že nejen se nevsunul zbytečným a hospodářsky neodůvodněným způsobem do

převodu zboží z výroby do spotřeby, nýbrž naopak, jednáje tak, plnil svou hospodářsky odůvodněnou funkci obchodnickou. Další však v rozsudku obžalovanému k tíži přičítaná okolnost, že prodal maso osobám, o nichž věděl, že je vymění za uhlí, a že jen za tím účelem je kupují, nemůže sama o sobě založiti skutkové podstaty přečinu obchodování řetězového, hledí-li se ke skutečnostem jednak v rozsudku přímo zjištěným, jednak na jevo vycházejícím z výpovědí těchže svědků Ladislava L., Františka M. a Ladislava B., na nichž rozsudek zakládá svoje skutková přesvědčení, a podle kterých maso od obžalovaného po 8 K za 1 kg koupené bez odkladu postoupeno bylo svědky správě dolů pro horníky a to po 7 K, takže in concreto možnost zdržení zboží nebo zdražení jeho pro spotřebitele byla vyloučena, jakož vůbec jednání jmenovaných osob, jež obžalovaný vědomě umožnil, bylo dle spisů prosto povahy spadající pod hledisko předpisů proti předražování. Poněvadž tu tedy není náležitosti skutkové podstaty ani přečinu obžalovanému za vinu kladeného ani jiného činu trestného, je zmateční stížnost s hlediska důvodu zmatečnosti dle č. 9 a) § 281 tr. ř. odůvodněna.

Čís. 162.

Padělání peněz a cenných papírů. Pod pojem »dopravy« ve smyslu § 1 zákona ze dne 22. května 1919 č. 269 sb. z. a n. spadá veškerá činnost od okamžiku, kdy byl dán podnět k přepravě až do okamžiku, kdy padělky na území československé republiky přešly do rukou toho, kdo měl a chtěl je udati do oběhu jako pravé. Pouhá vědomost posléz jmenovaného o tom, že bankovky pocházejí z ciziny, nespadá již pod pojem »dopravy«.

(Rozh. ze dne 13. března 1920, Kr II 2320.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského jakožto výjimečného soudu v Uh. Hradišti ze dne 3. ledna 1920, pokud jím byli obžalovaní Ignác H. a Gerson G. uznáni vinnými zločinem dle § 4, odst. 1 zákona ze dne 22. května 1919, č. 269 sb. z. a n.

Důvody:

Obžalovaní Ignác H. a Gerson G. byli uznáni vinnými zločinem dle § 4, odst. 1 zákona z 22. května 1919 č. 269 sb. z. a n., jehož se dopustili tím, že v roce 1919 v Kroměříži, Frýdku a jiných místech, nedohodnuvše se s pachatelem neb osobou jinak na činu účastněnou, vědomě bankovky opatřené padělanými kolky za pravé udávali. Zmateční stížnost státního zastupitelství, uplatňující důvody zmatečnosti č. 5, 9 a) resp. 10 § 281 tr. ř., snaží se dovoditi, že čin obžalovaných spadá pod ustanovení § 1, odst. 1, citovaného zákona, jak bylo žalováno, a že nalézací soud jen nesprávným posouzením zjištěného skutkového děje a nesprávným výkladem zákona podřadil čin obžalovaných zákonnému ustanovení, které se naň nehodí. Vývody zmateční stížnosti a zástupce generální proku-